

Omskæringsdebatten og frygten for det anderledes

Af Forretningsudvalget i Danske Kirkers Råd

Ved

Biskop Henrik Stubbjær, Viborg Stift, formand for Danske Kirkers Råd

Biskop Peter Fischer-Møller, Roskilde Stift

Biskop Czeslaw Kozon, Den katolske Kirke i Danmark

Lone Møller-Hansen, generalsekretær i Baptistkirken i Danmark

Tonny Jacobsen, formand for Frikirkenet

Mads Christoffersen, generalsekretær i Danske Kirkers Råd.

I dag afholdes der lukket samråd om et borgerforslag, der vil forbyde omskæring af drenge under 18 år. Et forbud mod dreng omskæring vil være i strid med religionsfriheden og kriminalisere jødiske og muslimske forældre, der lader deres drengebørn omskære. Således vil det være et brud med mere end 400 års tolerance for en anderledes religiøs praksis end flertallets. Det må vi som kirker og som samfund sige fra overfor.

Det vil ikke gå ubemærket hen hverken herhjemme eller ude i verden. Derfor er ikke mindre end fem ministre kaldt i lukket samråd i dag. Et borgerforslag kræver 50.000 underskrifter. Det har nu omkring de 40.000. Derfor har de politiske partier med rette allerede drøftet, hvorledes man vil forholde sig til forslaget. Flere partier har sat deres medlemmer af folketinget fri til at stemme, hvad de vil efter deres egen overbevisning, hvis borgerforslaget vil blive fremsat.

I borgerforslagets indledning hedder det, at "børn hører til blandt samfundets mest sårbare borgere, da de er afhængige af voksnes omsorg og beskyttelse. Derfor har samfundet en særlig forpligtelse til at beskytte børns grundlæggende rettigheder (...). Lovgivningen skal derfor ligestille alle børn under 18 år uanset køn, kulturel baggrund eller forældres religiøse overbevisninger, så de får samme retskrav på kropslig integritet og autonomi". Det lyder på mange måder sympatisk og som noget, man ikke kan være uenig i.

Imidlertid sidestilles omskæring af piger og omskæring af drenge, idet det skal gælde for alle uanset køn. Heldigvis har vi længe haft et forbud mod omskæring af piger, der alene har det formål at begrænse pigers og kvinders seksualitet og som beviseligt har dybt skadelige medicinske virkninger. Det gælder ikke for omskæring af drenge. I modsætning til omskæring af piger og kvinder vurderer de danske sundhedsmyndigheder ikke, at omskæring af drenge er skadeligt.

Omskæring af drengebørn er et helt centralt ritual for jøder og for muslimer. Det er en klar identitetsmarkør, således at omskæringen er en vigtig del af det at være jøde og muslim – praktiserende, ortodokse eller blot kulturjøde eller kulturmuslim. Et forbud mod omskæring af drenge vil være et klart signal mod det jødiske samfund og de mange muslimske grupper – et signal om, at de ikke er ønsket her i landet. Vil Danmark virkelig gå forrest med et sådan forbud?

Det er helt ude af proportioner at indføre et forbud mod dreng omskæring. Med en sympatisk retorik om at ville beskytte børnene, bruger man reelt børnene som redskab til at forbyde hele trossamfund herhjemme og gå imod den frihedstradition, som trossamfund har ifølge grundloven.

Vi ser et skred i disse år. Når det kommer til lovgivning på det religiøse område, skal det balancere på en knivsæg mellem beskyttelse af individet og sikring af det religiøse mindretals rettigheder. Vi ser nu, at denne balance er ved at tippe. I kampen mod ekstremisme og såkaldt parallelsamfund er vi ved at hælde barnet ud med badevandet – gennem forbud og stramninger ensretter vi frem for at fremelske mangfoldigheden, tolerancen og beskyttelsen af de anderledestænkende. I Danmark kan vi være stolte af

vores frihedstraditioner, som er sikret i grundloven bl.a. gennem religionsfriheden. Er vi klar til at give køb på den frihed?

I Danske Kirkers Råd arbejder vi for at sikre kirkers frihed og ordentlige vilkår. Men det er naturligvis en frihed, der skal gælde alle trossamfund inden for grundlovens rammer. Gennem forbud og stramninger som dem, vi ser i disse år, går man måske efter en lille gruppe rabiate, men rammer langt bredere.

Med forslaget om forbud mod drengesmskæring ser vi med al tydelighed, at det ikke kun er en meget lille gruppe af ekstremister, man går efter. Man mistænkeliggør og kriminaliserer hele trossamfund. Det kommer næppe til at stoppe ved muslimer og jøder. Også kirkesamfund rammes af denne mistænkeliggørelse. Det så vi i forslaget til den nye trossamfundslov, der reelt ville betyde, at man tog anerkendelsen fra nogle af vores veletablerede kirkesamfund herhjemme. Heldigvis kom vi godt i hus med en acceptabel lov for trossamfundene. Men kampen for frihed og beskyttelse af mindretallene fortsætter. Det viser det aktuelle forslag.

Vi må stille os selv spørgsmålet, hvorvidt vi ønsker ensretning eller mangfoldighed, flertallets diktering af mindretallene eller en beskyttelse af dem? Vil vi kort sagt et rigere eller fattigere samfund? Vi vil opfordre beslutningstagerne til at vælge friheden og mangfoldigheden og fortsat være blandt de fremmeste i verden til at sikre religionsfriheden til gavn og glæde for samfundet som helhed.

Debatindlæg bragt Kristeligt Dagblad 20. april 2018